Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Φεβρουαρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 7

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

ΕΙΝΕ Ο ΠΑΤΗΡ ΜΟΥ!

—Ἐννοεῖται, ἂν εἶνε ὁ Ὀρενόκος, ἀπεκρίθη ὁ διοικητής· ἀλλ' αὐτὸ πλέον θὰ το μάθωμεν, κύριοι, μετὰ τὸ ταξείδιόν σας. Ἔλεγα λοιπόν, ὅτι ἂν ὁ Σαφφανζὼν κατώρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ σῶος καὶ ἀβλαβής, οὐχ ἧττον ἐπανειλημμένως διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ σφαγῇ ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς, ὅπως οἱ προγενέστεροι ἐξερευνηταί, οἱ γάλλοι Κρεβὼ καὶ Βουρβάν. Ὁ θαυμάσιος ποταμός μας τοὺς ἑλκύει, βλέπετε, τοὺς Γάλλους...

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, παρετήρησεν ὁ κ. Μιγκέλ. Πρό τινων ἑβδομάδων, δύο ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς ταξειδιώτας, ἀνέλαβον νὰ ἐξερευνήσουν τὰς πεδιάδας, πρὸς τὰνατολικὰ τοῦ ποταμοῦ...

—Ἀκριβῶς, κύριε Μιγκέλ, ἀπήντησεν ὁ διοικητής. Τοὺς ἐγνώρισα, τοὺς ἐφιλοξένησα ἐδῶ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο νέοι, ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἕως τριάκοντα ἐτῶν, ὁ ἕνας, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἐξερευνητής, ὁ ἄλλος, ὀνομαζόμενος Γερμανὸς Πατέρν, φυσιοδίφης, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ριψοκινδυνεύουν τὴν ζωήν των διὰ νὰ ἀνακαλύψουν μίαν νέαν βοτάνην.

— Καὶ ἀπὸ τότε, δὲν ἐλάβατε καμμίαν εἴδησιν περὶ αὐτῶν; ἠρώτησεν ὁ κ. Φέλιπ

—Καμμίαν, κύριοι. Εἰξεύρω μόνον ὅτι ἐπῆραν πλοιάριον εἰς τὴν Καϊκάραν, ὅτι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Μπουένα-Βίστα καὶ ἀπὸ τὴν Οὐρβάναν, καὶ ὅτι ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰναπλεύσουν ἐν παραποτάμιον τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἀπὸ τότε δὲν ἠκούσθησαν πλέον, καὶ δυστυχῶς, αἱ ἀνησυχίαι τὰς ὁποίας ἐμπνέουν, εἶνε πολὺ δικαιολογημέναι.

—Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἐξερευνηταί, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ, δὲν ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῶν αἱμοβόρων ἐκείνων Κουΐβων, τοὺς ὁποίους ἐξέβρασεν εἰς τὴν Βενεζουέλαν ἡ Κολομβία, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τώρα ὡς ἀρχηγὸν ἕνα κάποιον Ἀλφανίζ, κατάδικον δραπετεύσαντα ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Καϋέννης....

—Εἶνε βέβαιον αὐτό; ἠρώτησεν ὁ κ. Φέλιπ.

—Καθὼς φαίνεται, καὶ σας εὔχομαι, κύριοι, νὰ μὴν ἀπαντήσετε τὰς ὀρδὰς αὐτὰς τῶν Κουΐβων, εἶπεν ὁ διοικητής. Ὁπωσδήποτε, οἱ Γάλλοι ἐκεῖνοι εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἐνέπεσαν εἰς καμμίαν ἐνέδραν καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν τὸ ταξείδιόν των, τόσον θαρραλέως ὅσον καὶ αἰσίως... Εἴθε! Ἀλλὰ γίνεται ἐπίσης λόγος καὶ περὶ ἑνὸς Ἱεραποστόλου, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησεν ἀκόμη περισσότερον. Εἶνε ἱσπανὸς καὶ ὀνομάζεται Ἐσπεράντης. Ἀφ' οὗ ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ὁ ἱεραπόστολος αὐτὸς δὲν ἐδειλίασε νὰ φθάσῃ καὶ νὰ ὑπερβῇ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου...

« Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε διοικητά.» (Σελ. 54, στήλ. γ'.)

— Ἂν εἶνε ὁ Ὀρενόκος! ἀνέκραξαν συγχρόνως οἱ κκ. Φέλιπ καὶ Βαρίνας.

— Ἤκουσα, νομίζω, ὅτι ὁ Πάτερ-Ἐσπεράντης κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ μίαν Μονήν... εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Μάλιστα, τὴν Μονὴν τῆς Σάντα Ζουάνας, ἀπήντησεν ὁ διοικητής, ἱεραποστολικὸν σταθμὸν δηλαδή, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εὐημερεῖ.

— Δύσκολος ἐπιχείρησις! πάρα πολὺ δύσκολος!.. παρετήρησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Βεβαίως, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐξημερωθοῦν, νὰ ἐκπολιτισθοῦν, νὰ ἐκχριστιανισθοῦν, νὰ ἐξανθρωπισθοῦν τελοσπάντων, οἱ πλέον ἄγριοι τῶν Ἰνδῶν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι Γουαχαρίβοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὄντα κατώτερα ἀνθρώπου. Καὶ φαντασθῆτε πόσον θάρρος, πόση αὐταπάρνησις, πόση ὑπομονὴ ἐχρειάζετο διὰ νὰ συντελεσθῇ τὸ φιλάνθρωπον αὐτὸ ἔργον! Τὰ πρῶτα ἔτη δὲν εἴχαμεν εἰδήσεις περὶ

τοῦ Πάτερ-Ἐσπεράντη, ὁ δὲ Γάλλος Σαφφάνζών, τῷ 1888, δὲν ἤκουσε διόλου νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ ἡ Μονὴ τῆς Σάντα Ζουάνας δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὰς πηγάς. . .

Ὁ διοικητὴς ἀπέφυγε τώρα νὰ προσθέσῃ : τοῦ Ὀρενόκου, διὰ λόγους εὐνοήτους.

— Ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν, ἔλαβαν εἰδήσεις του εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, καὶ εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι ἐπέτυχε τὸ θαυμαστὸν ἔργον τῆς ἐξημερώσεως τῶν Γουαχαρίβων.

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἡ συνομιλία, ἥρεμος καὶ ἐνδιαφέρουσα. Τὴν μεσημβρίαν, οἱ ξένοι τοῦ Διοικητηρίου ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν Σίμωνα Βόλιβαρ, ὁ ὁποῖος θαμπέπλεε μετὰ μίαν ὥραν.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιός του εἶχον προγευματίσῃ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐκάθηντο τώρα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑψηλά, ἀφ' ὅπου εἶδον τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ τοὺς συναδέλφους του ἐπιστρέφοντας.

Ὁ διοικητὴς ἠθέλησε νὰ τους συνοδεύσῃ. Ἐπιθυμῶν νὰ τους ἀποχαιρετήσῃ τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἐπεβιβάσθη μετ' αὐτῶν καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ πρυμναίου καταστρώματος.

— Στρατηγὸς τὸ ὀλιγώτερον θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ διοικητής, εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης πρὸς τὸν ἀνεψιόν του, ἂν καὶ δὲν φορῇ οὔτε στολὴν οὔτε παράσημα.

— Πιθανόν, θεῖέ μου.

— Στρατηγὸς χωρὶς στρατιῶτες, ἀπ' αὐτοὺς ποῦ εὑρίσκει κανεὶς ἕνα σωρὸ εἰς τὰς Δημοκρατίας τῆς Ἀμερικῆς.

— Φαίνεται ὅμως ἔξυπνος ἄνθρωπος, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Εἴμπορεῖ ἀλλὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται μᾶλλον περίεργος, γιατὶ μᾶς κυττάζει μ' ἕναν τρόπο ποῦ δέν μου ἀρέσει πολύ ... καὶ νὰ σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια. δέν μου ἀρέσει καθόλου !

Πραγματικῶς, ὁ διοικητὴς ἐκύτταζεν ἐπιμόνως τὸν θεῖον καὶ τὸν ἀνεψιόν, περὶ τῶν ὁποίων ἔγινε τόσος λόγος εἰς τὸ πρόγευμα. Περίεργος νὰ μάθῃ ποῦ ἐπήγαιναν καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν,—νομίζων ἄλλως τε ὅτι, ὡς διοικητής, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷ, νὰ ἀνακρίνῃ καὶ νὰ μανθάνῃ,— ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἵσταντο οἱ ἥρωές μας, συνομιλῶν ὁλονὲν μὲ τὸν κ. Μιγκέλ. Οἱ κκ. Φέλιπ καὶ Βαρίνας εἶχον κατέλθῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τοὺς θαλαμίσκους των.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ περιπάτου ἐκείνου.

— Προσοχή ! εἶπεν. Ὁ διοικητὴς γυρεύει νὰ μας πλησιάσῃ, καὶ βέβαια θὰ θέλῃ νὰ μας ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα ...διατί ἤλθαμεν ἐδῶ ... ποῦ πηγαίνομεν ...

— Δικαίωμά του εἶνε, καλέ μου Μαρσιάλη, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Ἐμένα ὅμως δὲν μ' ἀρέσει νὰνακατεύωνται 'στὲς δουλειές μας, καὶ μου φαίνεται πῶς θὰ τον στείλω ...

— Θέλεις νὰ πάθωμε καμμιὰ ἱστορία; εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἐπράτησε τὸν θεῖόν του ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Δὲν θέλω νὰ σου ὁμιλοῦν ... δὲν θέλω νὰ σε τριγυρίζουν ...

— Κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάμνῃς ἀνοησίες ! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μὲ τόνον ἀποφασιστικόν. Ἂν ὁ διοικητὴς τοῦ Κάουρα μ' ἐρωτήσῃ, θά του ἀπαντήσω προθύμως, καὶ εἶνε μάλιστα πιθανὸν νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸν καὶ τίποτε πληροφορίας.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐμουρμούρισεν, ἐρρόφησε τὴν πίπαν του δύο-τρεῖς φορὰς λυσσωδῶς, καὶ ἐπλησίασε τὸν ἀνεψιόν του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ διοικητὴς τὸν ἠρώτα ἰσπανιστί :

— Εἶσθε γάλλος ;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἀπήντησεν ἐπίσης ἰσπανιστὶ ὁ Παῦλος, ἀποκαλυπτόμενος πρὸ τῆς Ἐξοχότητός του.

— Καὶ ὁ σύντροφός σας ;

— Ὁ θεῖός μου... Γάλλος καὶ αὐτός, λοχίας ἀπόστρατος.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἂν καὶ ὀλίγον ἐξοικειωμένος μὲ τὰ ἰσπανικά, ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἀμέσως ἠνώρθωσε τὸ σῶμά του ὑπερηφάνως, σκεπτόμενος ὅτι ἕνας γάλλος λοχίας εἶνε ἴσος τοὐλάχιστον μ' ἕνα στρατηγὸν τῆς Βενεζουέλας, ἔστω καὶ διοικητὴν ἐπαρχίας.

— Δὲν θὰ εἶμαι ἀδιάκριτος, νέε μου φίλε, ὑπέλαβεν ὁ τελευταῖος οὗτος, νὰ σας ἐρωτήσω ἂν θὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξείδιόν σας καὶ πέραν τῆς Καϊκάρας ;

— Θά το ἐξακολουθήσωμεν, κύριε διοικητά, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Διὰ τοῦ Ὀρενόκου ἢ διὰ τοῦ Ἀπούρη ;

— Διὰ τοῦ Ὀρενόκου.

— Μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου ;

— Μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, καὶ ἀκόμη μακρύτερα, ἂν μᾶς τὸ ἐπιβάλλουν αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἐλπίζομεν νὰ λάβωμεν ἐκεῖ.

— Ὥστε πηγαίνετε εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ἐπανέλαβεν ὁ διοικητής, ἑλκυόμενος ὁλονὲν ὑπὸ ζωηρᾶς συμπαθείας πρὸς τὸν νεανίσκον, τοῦ ὁποίου ὁ ἀποφασιστικὸς τόνος καὶ ἡ φυσικὴ χάρις ἔκαμνον μεγάλην ἐντύπωσιν· καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν ;

— Διὰ νὰ λάβωμεν πληροφορίας.

— Πληροφορίας. . . καὶ περὶ τίνος ;

— Περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ.

— Τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ ;... Πρώτην φορὰν ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπεκρίθη ὁ διοικητής· οὔτε ἤκουσα ποτέ μου νὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ἄλλος Γάλλος, ἐκτὸς τοῦ κ. Σαφφανζών.

— Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εὑρίσκετο ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ νεανίας.

— Ποῦ στηρίζεσθε διὰ νὰ τὸ πιστεύετε αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

— Στηρίζομαι εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ συνταγματάρχου ποῦ ἐλήφθη εἰς τὴν Γαλλίαν,—ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς ἕνα φίλον του εἰς τὴν Νάντην καὶ φέρουσαν τὸνομά του.

— Καὶ λέγετε, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ διέμενε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀφ' οὗ ἡ ἐπιστολὴ φέρει χρονολογίαν 12 Ἀπριλίου 1879.

— Αὐτὸ μ' ἐκπλήττει !

— Διατί, κύριε διοικητά ;

— Διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὑρισκόμην εἰς τὴν κωμόπολιν, ὡς διοικητὴς τοῦ Ἀταβάπου, καὶ ἂν Γάλλος τῆς περιωπῆς τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ ἤρχετο εἰς τὸν τόπον, βεβαίως θά το ἐμάνθανα ... Καὶ ὅμως, ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ποτὲ δὲν ἔμαθα τοιοῦτόν τι ...

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη, ἡ τόσον κατηγορηματική, ἔκαμε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸ παιδίον. Τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον εἶχε κοκκινίσῃ διαρκούσης τῆς συνομιλίας, ἔχασε τὸ συνειθισμένον του χρῶμα. Ὠχρίασεν, οἱ ὀφθαλμοί του ἐδάκρυσαν, καὶ θὰ κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ συγκρατηθῇ μέχρι τέλους.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε διοικητά, εἶπε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐμπνέομεν, ὁ θεῖός μου κ' ἐγώ. Ἀλλ' ὅσον βέβαιος καὶ ἂν εἶσθε, ὅτι δὲν ἠκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1879 εὑρίσκετο εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ἀφ' οὗ ἀπὸ ἐκεῖ ἔστειλε τὴν τελευταίαν του ἐπιστολήν, ποῦ ἐλήφθη εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Καὶ τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ εἰς Ἅγιον Φερνάνδον; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

Τὸ ἔντιμον μέλος τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας ἐδέχθη κεραυνοβόλον ματιὰν ἐκ μέρους τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ ὁποῖος ἐμουρμούρισε :

— Τί ἀνακατεύεται αὐτός; Καλὰ ὁ διοικητής... μὰ θὰ ἔχωμεν τώρα καὶ αὐτὸν τὸν χαμένον ;...τί θέλει ; Ὤχ, ἀδελφέ ! ἐπιτέλους θὰ χάσω τὴν ὑπομονήν!...

Ἀλλ' ὁ Παῦλος δὲν ἐδίστασε νὰπαντήσῃ καὶ πρὸς τὸν «χαμένον» :

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε, τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἐκεῖ ὁ συνταγματάρχης ... Εἶνε μυστικόν, ποῦ θὰνακαλύψωμεν, ἂν ποτὲ ὁ Θεὸς μᾶς ἀξιώσῃ νὰ τὸν ἐπανεύρωμεν.

— Καὶ τί σχέσις λοιπὸν σᾶς συνδέει μὲ τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ ;... ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

— Εἶνε ὁ πατήρ μου, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, καὶ ἦλθα εἰς τὴν Βενεζουέλαν, διὰ νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου !»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΝΕΚΡΑ

Ἐκεῖ ψηλὰ σὲ δένδρου
Ἀνθόντυτο κλαρί,
Πουλάκι ἐξεπετάχτη
Ἀπὸ τὴ μαύρη φράχτη,
Τὸν ἥλιο νὰ χαρῇ.

Καὶ χάμω ἐκεῖ λουλοῦδι
Γεμάτο εὐμορφιὰ
Καὶ μυρωδιὰ καὶ χάρι,
Ἀνοίχτηκε νὰ πάρῃ
Τοῦ ἥλιου τὰ φιλιά.

Μπάμ ! μπούμ ! γροικιέται πέρα·
Τὸ βόλι τὸ πικρὸ
Τοῦ κόβει τὸ τραγοῦδι,
Κι' ἀπάνω 'στὸ λουλοῦδι
Τὸ ἐάπλωσε νεκρό.

Ἀπὸ τὰ σκόρπια φύλλα του
Τώμορφο λουλουδάκι
Τὴ μυρωδιά του βγάνει
Γιὰ νεκρικὸ λιβάνι·
Καὶ μιὰ στερνὴ πικρὴ λαλιὰ
Ποῦ ἀφίνει τὸ πουλάκι,
Ἦταν τὸ μόνο κλάμα
Ἐστὰ δυὸ νεκρὰ ἀντάμα !

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

ΟΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Αὗται ἦσαν αἱ μόναι πληροφορίαι, τὰς ὁποίας κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ ὁ θεῖος Ἄρχης. Ἡ Ρόζα ἔπρεπε τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ μαζί του, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ παιτούμενα μέτρα, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν της. Ἡ οἰκοδιδασκάλισσα, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς εἶχε τόσον τρομάξῃ τὴν Βριγίταν, εὑρέθη μετ' ὀλίγον. Ἦτο ἡ μὶς Σμίλλυ, νεαρὰ κόρη, μὴ ἔχουσα παρὰ μίαν μητέρα, χήραν ἱερέως. Αὐτὴ λοιπὸν ἐδέχθη νὰ ἔρχεται καθ' ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βῶρκε καὶ νὰ κάμνῃ συντροφιὰν τῆς ἀνεψιᾶς του, ἀργότερα δὲ καὶ μαθήματα, καὶ ἐν γένει νὰναλάβῃ τὴν ἀνατροφήν της.

Τὸ κρεββατάκι τῆς Ρόζας ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βριγίτας, ἡ ὁποία, τὸ πρωί, τὴν ἐνέδυε καὶ τὴν ἐκτένιζεν. Ἀφ' οὗ ἐτελείωνεν ἡ ἐργασία αὐτή, ἡ Ρόζα ἔτρεχεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θείου της, ἐκτυποῦσε τὴν θύραν καὶ ἐλάμβανε τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ, ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ κ. Βῶρκε ἐσιγυρίζετο. Ἔπειτα κατέβαινεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐκάθητο εἰς τὴν μικράν της πολυθρόναν καὶ ἐπρογευμάτιζε μαζί του. Κατόπιν ἤρχετο ὁ χωρισμὸς μεταξὺ θείου καὶ ἀνεψιᾶς. Ἡ Ρόζα ἔτρεχε τότε εἰς τὸ παράθυρον, καὶ τον ἔβλεπε ποῦ ἔφευγε· ἐκτυποῦσε δὲ τακτικὰ τὸ γυαλὶ καὶ τον ἠνάγκαζε νὰ στραφῇ καὶ νὰ της μειδιάσῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάζετο ἡ μὶς Σμίλλυ καὶ ἤρχιζαν τὰ μαθήματα,— ἄς τα εἴπωμεν μαθήματα, διότι τώρα ἀκόμη δὲν ἦσαν παρὰ παιγνίδια. Αὐτὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, εἰς ἓν δωμάτιον εὐήλιον καὶ φαιδρόν, μεταβληθὲν εἰς σαλονάκι διὰ τὴν ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῆς Ρόζας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ της. Τὰ τερπνὰ αὐτὰ μαθήματα διεδέχοντο ἄλλα παιγνίδια ἀληθινά, ἔπειτα περίπατος, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός. Ἄλλοτε ἡ μὶς Σμίλλυ ἔπαιζε πιάνον καὶ ἡ Ρόζα ἐχόρευεν· ἄλλοτε πάλιν τῇ διηγεῖτο ἱστορίας, καὶ τελοσπάντων τὴν διεσκέδαζε κατὰ μυρίους τρόπους. Οὕτως ἡ ἡμέρα ἐπερνοῦσε γρήγορα, μέχρι τῆς ποθητῆς ὥρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέστρεφεν ὁ θεῖος Ἄρχης. Ἡ Ρόζα εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ τῳ ἀνοίγῃ μόνη της τὴν θύραν· ἐπωφελεῖτο δὲ τῆς εὐκαιρίας νὰναρριχᾶται σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω του, νὰ φθάνῃ εἰς τὸν ὦμόν του, καὶ νὰ φέρεται οὕτω ὑπ' αὐτοῦ ἐν θριάμβῳ μέχρι τῆς αἰθούσης.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ θεῖος Ἄρχης εὗρισκε τὴν παρουσίαν τῆς Ρόζας εἰς τὸ σπίτι του τόσῳ φυσικήν, ὥστε ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος, πῶς ἠμπόρεσε νὰ ζήσῃ μόνος του τόσον καιρόν.

Ἡ Ρόζα ἦτο ζωηρὰ καὶ εὐφυής, χωρὶς ὅμως νὰ δεικνύῃ ἐπιμέλειαν ἰδιαιτέραν, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ κανεὶς νὰ ἐργασθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐπικαλεσθῇ προπάντων τὴν καλωσύνην της.

Ἡ μὶς Σμίλλυ εἶχε κοπιάσῃ εἰς μάτην νὰ χαράξῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς μαθητρίας της τὰ διάφορα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Μίαν φοράν, ὁ θεῖος Ἄρχης ἐξέφρασε τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἀμάθειαν τῆς ἀνεψιᾶς του, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ηὐχαριστεῖτο πολὺ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, ἡ Ρόζα θά του ἔλεγε τὸ ἀλφάβητον χωρὶς λάθος.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἤνοιξαν εἰς τὴν Ρόζαν νέους ὁρίζοντας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐνόμιζεν ὅτι τὰ μαθήματά της ἀπέβλεπον μόνον αὐτήν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐνδιεφέρετο καὶ ὁ θεῖος Ἄρχης, ἀφ' οὗ εὗρισκε κάποιαν εὐχαρίστησιν, πολὺ καλά! καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ εὕρισκεν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔδειξε τόσην ἐπιμέλειαν, τόσην ὑπομονήν, ὥστε ὅταν ὁ θεῖος Ἄρχης ἐπέστρεψεν, ἡ Ρόζα τὸν ὑπεδέχθη γελῶσα καὶ φωνάζουσα Α, Β, Γ, Δ ... καὶ ἕως νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αἴθουσαν μαζί,— ἐπὶ τοῦ ὤμου του κατὰ τὸ σύνηθες,— εἶχεν ἀπαγγείλῃ ὅλα τὰ γράμματα, ἕως τὸ Ω.

Ὁ θεῖος Ἄρχης ἐχάρη πολύ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ρόζα ἐπίσης. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὠθουμένη ἀπὸ τὸ ἴδιον κίνητρον, ἔμαθε βαθμηδὸν καὶ νὰ συλλαβίζῃ, καὶ νὰναγινώσκῃ, καὶ νὰπαγγέλλῃ ποιηματάκια, καὶ νὰ διηγῆται μικρὰς ἱστορίας.

Ἡ Ρόζα ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Βριγίταν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰνθίσταται εἰς τὴν παιδικήν της τυραννίαν καὶ ὑπεχώρει εἰς ὅλας της τὰς ἰδιοτροπίας. Πολλὴν ἀγάπην ἔδειξε καὶ πρὸς τὴν μὶς Σμίλλυ, ἡ ὁποία, καθὼς ἦτο νεαρὰ καὶ εὔθυμος, ὡμοίαζε μᾶλλον μὲ φίλην παρὰ μὲ διδασκάλισσαν. Ὅσον διὰ τὸν θεῖον Ἄρχην, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τῆς Ρόζας ἦτο πάθος, μανία ἀληθινή, καὶ προθύμως θὰ ἔδιδε καὶ τὴν ζωήν της, ἂν ἤξευρεν ὅτι ἡ θυσία αὕτη θὰ τῳ ἐχρησίμευεν ἔστω καὶ εἰς τὸ παραμικρόν. Ἄλλως τε καὶ ὁ θεῖος Ἄρχης τὴν ὑπερηγάπα, ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας της τὰς ὀρέξεις, καὶ την ἐχάϊδευε τόσον πολύ, ὥστε χωρὶς ὑπερβολὴν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι κανένα παιδὶ εἰς τὸν κόσμον δὲν ἐχαϊδεύθη ὅσον ἡ μὶς Ρόζα. Ἂν ὁ θεῖος Ἄρχης ἦτο αὐστηρότερος καὶ ἀπαιτητικώτερος, ἡ Ρόζα θά τον ἠγάπα ἐπίσης, καὶ μόνον θὰ ἔδειχνεν ὀλιγωτέραν ἀνυποταξίαν. Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα ἦτο εὐπειθής, ὅσον δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ παιδίον, ἀνατρεφόμενον μὲ τόσον ὀλίγην αὐστηρότητα. Ἂν ἡ Βριγίτα δὲν κατώρθονε ποτὲ νὰ της ἐπιβληθῇ, ἂν ἡ μὶς Σμίλλυ τὸ κατώρθονε σπανίως, ἀλλ' ἡ Ρόζα ὑπήκουεν εἰς ὅλα καὶ πάντοτε τὸν κ. Βῶρκε. Τὸ μεγαλείτερόν της ἐλάττωμα ἦτο ἓν αἴσθημα ζηλοτυπίας, σχεδὸν τόσον ἰσχυρᾶς ὅσον καὶ ἡ ἀγάπη της, διὰ πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὸν θεῖον Ἄρχην, συγχρόνως δὲ καὶ μία κάποια τάσις πρὸς τὴν τυραννίαν. Ἡ τάσις αὕτη, εἰς παιδίον τόσῳ μικρόν, τόσον γλυκὺ καὶ ὡραῖον, ἦτο πάρα πολὺ διασκεδαστικὸν πρᾶγμα, μάλιστα τόσῳ πολὺ διασκεδαστικόν, ὥστε ὁ κ. Βῶρκε, ἀντὶ νὰ την καταπολεμῇ, ἀπεναντίας τὴν ὑπέθαλπε καὶ την ἐνεθάρρυνεν. Ἡ Ρόζα δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ ἐκεῖνο ποῦ ὁ θεῖος Ἄρχης τῆς εἶπε τὴν πρώτην ἡμέραν, δηλαδὴ ὅτι αὐτὴ θὰ εἶνε «ἡ μικρὰ οἰκοδέσποινα.» Τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους εἶπε μᾶλλον ἀστειευόμενος, ἡ μικρὰ τοὺς ἐπῆρεν ὑπὸ σοβαραὶαν ἔποψιν. Διὰ τοῦτο, μόλις ἔκαμναν ὅτι τῆς ἀντιστέκονται ἢ ὅτι τὴν μεταχειρίζονται ὡς μπεμπέ, ἡ Ρόζα ἐκήρυττε μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν ὅτι ἦτο «ἡ μικρὰ οἰκοδέσποινα,» ὥστε οὔτε ἡ Βριγίτα οὔτε ὁ θεῖος Ἄρχης εἶχον πλέον τὸ θάρρος νὰ ἐναντιωθοῦν, καὶ ὑπεχώρουν ἀμέσως, γελῶντες ἀπὸ καρδίας. Καὶ ἡ ζηλοτυπία της ἐπίσης διεσκέδαζε κ' ἐκολάκευε τὸν θεῖον Ἄρχην. Μὴ γνωρίζων πῶς ἀνατρέφουν παιδία, ὁ κ. Βῶρκε ἠγνόει ὅτι τὸ ὑπερβολικὸν αὐτὸ αἴσθημα ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μὲ γλυκύτητα ἀλλὰ καὶ μὲ σταθερότητα.

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἄφιξιν τῆς Ρόζας, ἀνεκάλυψαν διὰ πρώτην φορὰν μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶχεν ἀναπτυχθῇ ἡ ζηλοτυπία αὕτη. Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ κ. Βῶρκε ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἡ Ρόζα ἔπαιζε πλησίον του, ἕνα

γατάκι, νεοφερμένον εἰς τὸ σπίτι, ἐτόλμησε νὰ πηδήσῃ εἰς τὰ γόνατά του καὶ νὰ τριφθῇ εἰς τὸ γελέκι του, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνο γρρργρρρ . . . τὸ ὁποῖον κάμνει ἡ γάτα ὅταν εἶνε εὐχαριστημένη. Ἡ Ρόζα τὸ ἐκύτταζεν ἀπὸ μακρὰν καταθυμωμένη. Πῶς; ἡ Λιλίνα εἰς τὰ γόνατα τοῦ θείου της, εἰς τὴν θέσιν της; Τί θάρρος ἦτο αὐτό; Ἀλλ' ὁ θεῖος Ἄρχης τὴν ἐχάϊδευε καί της ἔλεγε:

— Γατάκι μου, ὡραῖό μου, χαριτωμένο μου γατάκι!

Ἀ, αὐτὸ ἦτο πάρα πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν καὶ χαριτωμένην Ροζούλαν! Ἔγινε κατακόκκινη, ὥρμησε μὲ μανίαν, ἄρπαξε τὴν Λιλίναν μὲ τὰ δύο χέρια καί την ἔρριψε κάτω. Ἔπειτα, λαμβάνουσα τὴν θέσιν της, ἔκρυψε τὸ κεφάλι εἰς τὸ γελέκι, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὡς ἰδιοκτησίαν της, καὶ ἤρχισε τὰ κλάματα. Ἔκλαψε πολλὴν ὥραν μὲ πεῖσμα, μὲ ἀγανάκτησιν. Εὐτυχῶς ἡ Λιλίνα δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε, καὶ ὁ κ. Βῶρκε, καθησυχάζων καὶ παρηγορῶν ὁλονὲν τὴν Ρόζαν, τῆς ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ρίπτῃ κάτω τὸ γατάκι ἔτσι, σὰν νὰ ἦτο τόπι, διότι ἠμποροῦσε νὰ κτυπήσῃ. Ἀλλ' εἰς μάτην! τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ μὴ ξαναπάρῃ πλέον τὴν Λιλίναν εἰς τὰ γόνατά του! Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ταλαίπωρον γατάκι ἔχασεν ὅλην τὴν εὔνοιαν τῆς Ρόζας,—τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον ὁ θεῖος Ἄρχης εὑρίσκετο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον. Μόνον ὅταν ἔλειπεν, ἡ Ρόζα κατεδέχετο νὰ παίζῃ μαζί του· ἀλλὰ μόλις ὁ κ. Βῶρκε ἐνεφανίζετο εἰς τὴν ἐξώθυραν, πρὶν νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἡ Ρόζα, ἔπρεπε πρῶτα νὰ πάρῃ τὴν Λιλίναν καὶ νὰ την κλείσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἡ μὶς Σμίλλυ τῇ διηγεῖτο συχνὰ ἱστορίας, πότε ἀστείας πού την ἔκαμναν νὰ κτυπᾷ τὰ χεράκια καὶ νὰ γελᾷ δυνατά, καὶ πότε διηγήματα σοβαρὰ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὅταν τὸ βράδυ, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἡμέραν της, ἡ Ρόζα ἐχώνετο εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ θείου Ἄρχη, πρὶν νὰ κοιμηθῇ, τὸν παρεκάλει νὰ της διηγῆται τὰς ἰδίας ἱστορίας, διακόπτουσα αὐτὸν κάθε τόσον, διὰ νὰ λέγῃ καὶ αὐτὴ τὸ λογάκι της.

Ἡ Ρόζα εἶζοῦσε λοιπὸν εὐτυχής, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, ὅπως τόσα ἄλλα παιδιά, νὰ ἔχῃ συντρόφους τῆς ἡλικίας της. Ἀλλ' ὁ θεῖος Ἄρχης εἶχεν εἰς τὸ Δουβλῖνον φίλους, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶχαν παιδιά. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἤρχοντο κάποτε κ' ἐπερνοῦσαν τὴν ἡμέραν των μαζί της εἰς τὴν πλατεῖαν Φιτσουίλλιαμ, ἡ ἀπεναντίας ἡ Ρόζα ἐπήγαινεν εἰς τὰ σπίτια των, καὶ συχνότερα ἐπήγαιναν περίπατον μαζί.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ λόρδος τοποτηρητὴς τῆς Ἰρλανδίας ἦτο δούξ, καὶ ἡ λέξις δούκισσα ἦτο κοινὴ εἰς ὅλα τὰ στόματα. Διὰ τοῦτο τὰ ἄλλα παιδιὰ ὠνόμαζαν τὴν Ρόζαν «δούκισσαν» ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπερηφάνου καὶ βασιλικοῦ ὕφους της. Ἀλλὰ χωρὶς κακίαν, χωρὶς εἰρωνείαν. Τὴν ἀγαποῦσαν ὅλα καὶ τὴν ἐπεριποιοῦντο ἰδιαιτέρως, πρῶτον διότι ἡ Ρόζα ἦτο φύσει ἀξιαγάπητος, καὶ δεύτερον διότι οἱ γονεῖς των τοὺς εἶχον διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν της: πῶς τὴν εὗρεν ὁ κ. Βῶρκε κοιμισμένην εἰς τὴν πολυθρόναν του, πῶς τὴν ἔφερεν ἀπὸ μακρὰν ναύτης πλοίου, τὸ ὁποῖον εἶχε ναυαγήσῃ, πῶς δὲν εἶχε κανένα, οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφήν, καὶ πῶς ἐζοῦσε τώρα ὁλομόναχη εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην οἰκίαν, μὲ τὸν κ. Βῶρκε καὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας του. Διὰ τὰ παιδιὰ λοιπὸν αὐτά, ἡ Ρόζα δὲν ἦτο συνειθισμένον κορίτσι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ βλέπει κανεὶς καθημέραν. Τὴν ἐθεώρουν ὡς πλάσμα ἀνώτερόν των, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ πειράζουν καὶ νὰ ἐνοχλοῦν. ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ το ἀγαποῦν, νὰ το περιποιοῦνται, νὰ τῷ καθιστοῦν τὴν ζωὴν ὅσῳ τὸ δυνατὸν γλυκεῖαν καὶ εὐχάριστον.

Δὲν ἦτο ἁπλῶς «ἡ Ροζούλα Βῶρκε» ἀλλὰ μᾶλλον «ἡ Ροζούλα τοῦ κ. Βῶρκε.» Μετ' ὀλίγον, ὅλοι ἐγνώρισαν τὸν κ. Βῶρκε ὡς «θεῖον Ἄρχην», ἡ ἀνεψιά του ἔγινε τότε «ἡ Ροζούλα τοῦ θείου Ἄρχη», πάντοτε δὲ μὲ ἀγάπην καὶ μὲ συμπάθειαν ἐπρόφερεν τὰς λέξεις ταύτας.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΡΑΣ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

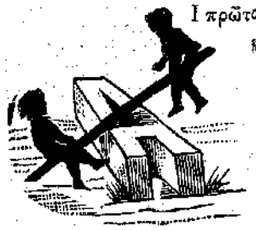

Αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς ἡνιστείας καὶ τῆς προσευχῆς μᾶς εὑρίσκουν κουρασμένους ἀπὸ τὰ πηδήματα, ἐξηντλημένους ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν, ἀπηυδισμένους ἀπὸ τὴν τρέλλαν, μὲ τὰς μυρίας ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας μᾶς ἔδωκαν αἱ παρελάσεις τῶν μετημφιεσμένων, τὰ ἅρματα, τὰ ποδήλατα, ὁ φοβερὸς χαρτοπόλεμος, αἱ οἰκογενειακαὶ συναθροίσεις, αἱ πλούσιαι τράπεζαι καὶ τὰ ὑπαίθρια συμπόσια τῶν Κουλούμων . . .

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐδιασκεδάσατε πολύ, καὶ ὅτι κανὲν παράπονον δὲν ἔχετε. Ὁ καιρὸς ηὐνόησε τὰς ἑορτάς μας. Ἂν τὴν μίαν Κυριακὴν ἔβρεχεν, ἀλλὰ τὴν ἄλλην Τρίτην ὁ καιρὸς ἦτο ἑξαίσιος, καὶ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν ὡραῖος, καὶ τὴν Δευτέραν ἀκόμη ὑποφερτός. Καὶ αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην εἰς ἄλυσιν, ἡ ὁποία μόνον διὰ τὰ παιδιά, τὰ ἀκούραστα καὶ ἀκούραστα, δὲν ἐφάνη μακρά... Λοιπόν, τί σας ἤρεσε περισσότερον, ἀπὸ ὅσα εἴδατε ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας; Ἂν ἐρωτήσετε ἐμέ, θὰ σας ἀπαντήσω ὅτι μοῦ ἤρεσεν ἡ πομπὴ τοῦ Διονύσου, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου, μὲ τόσην ἀκρίβειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν φίλοι μας,— διότι βέβαια μόνον αὐτοὶ δὲν την εἶδαν, — ἂς φανταστοῦν μίαν μασκαράταν ἀποτελουμένην ἀπὸ διακόσια πρόσωπα τὸ ὀλιγώτερον· ἓν ἅρμα ὑπερύψηλον καὶ καλλιτεχνικώτατον, φέρον τὸν Διόνυσον ἐπὶ θρόνου, περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς του καὶ τὰς ἱερείας, ἐστεμμένους μὲ φύλλα ἀμπέλου, ἐν ᾧ προηγεῖτο μέγα πλῆθος Σειληνῶν, Σατύρων, Βακχίδων, Μαινάδων, ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς καὶ τὰ τρελλὰ σκιρτήματα μικρῶν Πιερρότων. Κρῖμα μόνον, ποῦ ἕνας τροχὸς τοῦ ἅρματος αὐτοῦ ἔσπασεν ὕστερ' ἀπὸ τὸν δεύτερον γύρον, καὶ ἡ πομπὴ ἠναγκάσθη νὰ διαλυθῇ ἐνωρίς, χωρὶς νὰ παρελάσῃ καὶ τὴν νύκτα, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν βεγγαλικῶν, ὅταν τὸ θέαμα θὰ ἦτο ἀκόμη ὡραιότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνοδεία ἐκείνη τοῦ χωρικοῦ γάμου, ἡ τόσον μεγάλη, θορυβώδης καὶ ζωντανή, δὲν ἔκαμεν ὀλιγωτέραν ἐντύπωσιν, νομίζω δὲ ὅτι αἱ δύο αὐταὶ μασκαράται ἐπεσκίασαν ὅλας τὰς ἄλλας, ἂν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀρκεταὶ ἦσαν αἱ εὐφυεῖς καὶ αἱ πλούσιαι. Ἂν προσθέσωμεν εἰς αὐτὰ τὴν μεγάλην κίνησιν καὶ συγκέντρωσιν τοῦ πλήθους, καὶ προπάντων τὸν λυσσώδη καὶ φαιδρότατον χαρτοπόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐξήντλησεν χιλιάδας ὀκάδας πυρομαχικῶν καὶ ἔστρωσε τοὺς δρόμους μὲ παχὺν τάπητα ἀπὸ πολύχρωμα χαρτάκια,—ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀποκρηὰ δὲν ἐπέρασε καὶ φέτος ἄσχημα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εὑρέθησαν καὶ ἀρκετοὶ μεμψίμοιροι, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἤρεσαν πολὺ τὰ θεάματα, καὶ οἱ ὁποῖοι τὰ κατηγόρησαν ὡς κοινὰ καὶ ἀκαλαίσθητα. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐξέφρασαν ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον· καὶ ξεύρετε εἰς ποίους τὰς ἐστήριξαν; Εἰς σᾶς! «Μόνον τὰ παιδιά μας, εἶπον, θὰ κάμνουν καλὲς ἀποκρηές. Ἡμεῖς δὲν εἰξεύρομεν, δὲν ἐμάθαμεν, δὲν ἐσυνειθίσαμεν ἀκόμη. Τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα σήμερον μορφώνονται καλλίτερα, καλαισθητικώτερα, ἅμα μεγαλώσουν, θὰ μας βάλουν τὰ γυαλιὰ εἰς ὅλα, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ καρναβάλια. Τότε νὰ ἰδῆτε μασκαράτες μ' εὐφυΐαν καὶ μὲ καλαισθησίαν ἀληθινήν!»

Τελος πάντων, εἴτε αὐτοὶ ἔχουν δίκαιον εἴτε ἄλλοι, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς παρῆλθον, καὶ τας διεδέχθησαν αἱ ἡμέραι τῆς ἐργασίας, τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς.

Αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς παρῆλθον· τὰς διεδέχθησαν λοιπὸν ἡμέραι ... λύπης;

Δὲν το πιστεύω ...

Ἐγώ, ἀγαπητοί μου, νομίζω ὅτι αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς ἐξακολουθοῦν· χαρᾶς μάλιστα πλέον δικαίας, πλέον βασίμου, πλέον βαθείας. Καὶ τῳόντι· ὑπάρχει χαρὰ μεγαλητέρα, ἀπὸ τὴν χαρὰν τὴν πηγάζουσαν ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐκ τῆς λιτότητος, ἐκ τῆς προσευχῆς; Καὶ αἱ ἡμέραι αὐταὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀνοίγουν πάλιν τὸ Σχολεῖον καὶ συγχρόνως μᾶς ἀνοίγουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἱερὸν βιβλίον τῆς Προσευχῆς, εἶνε ἡμέραι χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως, ἀνταξίας ἀνθρώπου πνευματικοῦ, ἀνταξίας χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ζῇ μόνον διὰ νὰ τρώγῃ καὶ διὰ νὰ διασκεδάζῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκπληροῖ ἕνα ἀπείρως ὑψηλότερον προορισμόν ...

Ἐλπίζω ὅτι εἴσθε καὶ σεῖς μὲ τὴν γνώμην μου, καὶ ...

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἡ προσευχὴ εἶνε παρηγορία.
Ἡ προσευχὴ εἶνε ἀνακούφισις.
Ἡ προσευχὴ εἶνε δύναμις.
Ἡ προσευχὴ εἶνε καθῆκον, ὅταν δι' αὐτῆς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν.
Ἡ προσευχὴ εἶνε δικαίωμα, ὅταν δι' αὐτῆς παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν.
Τίποτε δὲν στηρίζει εἰς τὴν ψυχήν μας τὴν Ἐλπίδα, ὅσον ἡ προσευχή.
Ὁ ἐργαζόμενος προσεύχεται, καὶ ὁ προσευχόμενος πρέπει νὰ ἐργάζεται.
Ἐργασία ἄνευ προσευχῆς, εἶνε ἐργασία κτηνώδης. δουλεία. Οὕτω δουλεύουν μόνον τὰ κτήνη.
Προσευχὴ ἄνευ ἐργασίας, εἶνε προσευχὴ ἄγονος καὶ ματαία. Αὐτὴν οὔτε ὡς εὐχαριστίαν τὴν δέχεται, οὔτε ὡς παράκλησιν τὴν εἰσακούει ὁ Θεός.
Ἐργάζεσθε καὶ προσεύχεσθε.
Σᾶς ἐκούρασεν ἡ ἐργασία; Προσευχηθῆτε. Ἡ προσευχὴ θὰ σας δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ την ἐξακολουθήσετε.
Προσευχὴ καὶ ἐργασία εἶνε οἱ δύο πόλοι, περὶ τοὺς ὁποίους στρέφεται ἡ ἀνθρωπίνη ζωή.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὅταν βλέπῃς κι' ὅλο βρέχει,
Ἄσε τὸ νερὸ κι' ἂς τρέχῃ.
Ἀδροχιὰ ὅμως ὅταν εἶνε,
Λιγοστὸ νεράκι χύνε. . .
Καὶ τοῦ διψασμένου δίνε.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἡμέρες καὶ νύκτες ὁλόκληρες, ἑβδομάδες καὶ μῆνες ὁλόκληρους, τὸ πλοῖον ἐταξείδευε 'στὴ θάλασσα, 'στὸν Ὠκεανό.

Ὁ Φασουλάκης ἀποχαιρέτισε τοὺς κακοὺς ποντικούς, καὶ ἀπὸ τὸ ἀμπάρι ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα, μαζὶ μὲ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ἐπιβάτας.

Εἶνε κατενθουσιασμένος ποῦ ἔφυγε, καὶ δὲν ἄκουσε τὰ γρρρ... γρρρ τῆς γάτας, ποὺ τον ἐσυμβούλευε νὰ μείνῃ 'στὸ σπίτι.

Καὶ τὸ πλοῖον ταξειδεύει, τρέχει, πετᾷ, καὶ κάθε πρωῒ ὁ ἥλιος βγαίνει σὲ οὐρανὸ τριανταφυλλένιο, ποῦ ὁ Φασουλάκης δὲν τον βλέπει συχνά, γιατὶ ξυπνᾷ ἀργά, ἀργότερα ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Καὶ κάθε βράδυ, ὁ ἥλιος βασιλεύει σὲ οὐρανὸ κατάχρυσο, καὶ κάμνει καὶ τὴ θάλασσα ὅλη χρυσῆ.

Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν οὔτε γαλάζιος, οὔτε χρυσός, οὔτε τριανταφυλλένιος. Ἦταν μαῦρος. Σύννεφα μεγάλα τὸν ἐσκέπασαν, καὶ ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσᾷ, νὰ σφυρίζῃ, νὰ οὐρλιάζῃ, νὰ μουγκρίζῃ.

Τὰ κύματα γίνονται πελώρια, σπάζουν μὲ κρότους, ἀφρίζουν φοβερά. Ὅσῳ πάει, γίνονται μεγαλήτερα, θεόρατα, καὶ ὁρμοῦν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἀναβαίνουν ὡς τὸ κατάστρωμα, καὶ τὸ σαρώνουν.

Ὁ Φασουλάκης φοβεῖται πολύ. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι, ὅσοι εἶνε μέσα εἰς τὸ πλοῖον, φοβοῦνται ἄλλο τόσον.

Ἀγκαλιάζει ἕνα κατάρτι, καὶ πιάνεται σφικτὰ-σφικτὰ διὰ νὰ μὴ τον συνεπάρουν τὰ κύματα. Ἀλλὰ ἡ τρικυμία δυναμόνει· ὁ οὐρανὸς γίνεται ἀκόμη πιὸ μαῦρος, καὶ ὁ ἄνεμος οὐρλιάζει ἀκόμη δυνατώτερα...

Ἐξαφνα, ὁ Φασουλάκης ἀκούει ἕνα κρότο φοβερό. Πέρνει ἄθελα μιὰ βουτιὰ καὶ βρίσκεται μέσα 'στὴ θάλασσα, βαθειά, μαζὶ μὲ ψάρια, μὲ ἀσταχούς, μὲ χταπόδια. Καὶ τὰ τέρατα αὐτὰ ἔχουν μεγάλη χαρά, γιατὶ συλλογίζονται ὅτι θὰ καταβροχθίσουν ἕνα ὁλόκληρο Φασουλάκη. . .

Ἀ, πόσον μετανοεῖ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ δυστυχισμένος ὁ Φασουλάκης ποῦ δὲν ἄκουσε τὴν συμβουλὴν τῆς γάτας!

Τώρα ἡ γάτα εὑρίσκεται ἥσυχα εἰς τὸ σπίτι, κοντὰ 'στὴ φωτιά, καὶ κάμνει γρρρ. . . γρρ . . . Ἐν ᾧ αὐτός...

Ἀ, νὰ καὶ τὸ φεγγάρι ποῦ ἐπρόβαλε ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τον κυττάζει πονηρά, σὰν νὰ τον κοροϊδεύῃ.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τώρα, τί θὰ ἀπογίνῃ ὁ κακομοίρης!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΕΚΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ

Τὴν Πρωτοχρονιάν, ἐχάρισαν εἰς τὴν μικρὰν Φιφὴν ἕνα χαριτωμένο πουγγάκι ἀπὸ βελοῦδον βυσσινί. Κατὰ τὴν ἰδέαν της, τὸ πουγγάκι αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ ἕως τότε, διὰ τοῦτο τὸ ἐφύλαττεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της νὰ μὴ το χάσῃ ἢ νὰ μὴ το λερώσῃ, δὲν το ἔπερνε μαζί της εἰμὴ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Τὰς συνήθεις ἡμέρας τὸ ἐχρησιμοποίει ὡς κουμπαρᾶν καὶ ἔριπτε μέσα ὅσα λεπτὰ τῆς ἔδιδαν οἱ γονεῖς της καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, ἀνταμείβοντες τὰς καλάς της πράξεις.

Ὁ θησαυρὸς τῆς Φιφῆς ἐφυλάσσετο συνήθως εἰς τὰ ᾤδυτα ἑνὸς συρταρίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποκλειστικῶς ἰδικόν της· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παραμονὴν τῶν γενεθλίων της, ὁ θησαυρὸς δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ Φιφή, ἐπιστρέψασα βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, μόλις ἐπρόφθασε νᾴφίσῃ τὰ μὲν βιβλία της καὶ τὰ τετράδιά της εἰς τὸ τραπέζι, τὸ δὲ καπέλον της εἰς μίαν καρέκλαν· ἔπειτα ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του τὸ πολύτιμον πουγγάκι, καὶ ἐκάθησε μὲ αὐτὸ εἰς τὴν πλέον παράμερην γωνίαν τοῦ δωματίου της.

Διατί ἀρά γε τόση βία καὶ μυστικότης;

Διότι ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ἐν σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ πρὸ πολλοῦ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἔδιδε μεγάλην σημασίαν. Αὔριον, ποῦ θὰ ἐσυμπλήρονε τὰ ὀκτώ της χρόνια, ἤθελε νὰ χαρίσῃ εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς της ἀπὸ ἓν δῶρον, διὰ νὰ τους ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦτο εὐτυχὴς μόνον ὅταν τῆς ἐχάριζαν, ἀλλὰ ὅταν ἐχάριζε καὶ αὐτή. Ὁ τρόπος αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσκέπτετο νὰ ἑορτάσῃ φέτος τὰ γενέθλιά της, τῆς ἐφαίνετο πολὺ ὡραῖος καὶ πρωτότυπος· μόνον ποῦ δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὔκολος, ἐξ αἰτίας ποῦ εἶχεν ὀλίγα χρήματα εἰς τὴν διάθεσίν της.

« Ἐμπρός, ἐσυλλογίσθη, ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν. Πρῶτα ἂς μετρήσω τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσφέρω κάτι τί. Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμμὰ καὶ ἡ γιαγιά, τρεῖς· ἔπειτα τὰ ἀδέλφιά μου, ἡ Ἄννα, ἡ Μαρία, ὁ Νῖκος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ μπεμπές,—πέντε καὶ τρεῖς ὀκτώ· ἔπειτα ἡ θεία Παυλίνα καὶ ἡ ἐξαδέλφη Γεωργία, ποῦ καὶ αὐτὲς δέν με λησμονοῦν ποτέ. Πρέπει λοιπὸν νἀγοράσω τὸ ὅλον δέκα δῶρα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ οἰκονομήσω καὶ κάτι τί, διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν Ἔρανον ποῦ κάμνουν διὰ τὰ Ἄπορα Παιδιά. Τώρα ἂς ἰδοῦμε πόσα χρήματα ἔχω, διὰ νὰ κάμω ὅλα αὐτά.»

Καὶ ἡ Φιφή, ἀφ' οὗ ἐκαμάρωσεν ὀλίγον τὸ κομφόν της πουγγάκι, τὸ ἤνοιξε.

« Νὰ ἡ δεκάρα ποὺ μου ἔδωσεν ἡ μαμμά, ὅταν μ' ἔγραψαν εἰς τὸν Πίνακα Τιμῆς» εἶπεν, ἐξάγουσα τὸ πρῶτον νόμισμα. Ἔπειτα, τὰ μικρὰ δακτυλάκια ἐχώθησαν πάλιν καὶ ἐτράβηξαν τὸ εἰκοσαράκι ποὺ της εἶχε δώσῃ ὁ ἀδελφός της τὴν Πρωτοχρονιάν· ἔπειτα ἄλλα τρία εἰκοσαράκια, τὰ δύο ἀπὸ τὴν θείαν Παυλίναν, μίαν ἡμέραν ποὺ της ἐκαθάρισε τὸ μικρὸν περιβολάκι ἀπὸ τὲς τσουκνίδες, καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ τὴν μητέρα της, μίαν ἡμέραν ποὺ της ἐστρήφωσεν ἐξαίρετα ἑνὰ μανδυλάκι· ἄ, νὰ καὶ ἄλλο εἰκοσαράκι, ποὺ της εἶχε δώσῃ ὁ μπαμπᾶς, τὴν ἡμέραν ποὺ του ἔδειξε τὸν Ἔλεγχόν της μὲ ἀρκετὰ λίαν καλῶς...

Καθὲν ἀπὸ τὰ νομίσματα αὐτά, βλέπετε, εἶχε τὴν ἱστορίαν του, καὶ μολονότι τὰ περισσότερα ἦσαν τὰ ἴδια, ὅλο εἰκοσαράκια νικέλινα, ἡ Φιφὴ τὰ ἐγνώριζεν ἀπὸ διάφορα σημάδια, καὶ ἤξευρε ποῖον τῆς εἶχε δώσῃ ὁ ἕνας καὶ ποῖον ὁ ἄλλος. Καὶ τοῦτο,—δυστυχῶς, — διότι ἦσαν ὀλίγα... Ἀλλ' ἂς ἦσαν περισσότερα, καὶ ἂς τα ἐμπέρδευεν ἡ Φιφή...

Ἔκαμε τὸν λογαριασμόν, καὶ εὗρεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της μίαν δραχμὴν καὶ δέκα λεπτά, ἢ ἕνδεκα δεκάρες. Μὲ τὰ χείλη κλειστὰ καὶ μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα, ἡ μικρὰ Φιφὴ ἐβυθίσθη τότε εἰς σκέψεις βαθείας. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, καταστρώνων τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους, δὲν θὰ ἦτο τόσον σκεπτικὸς καὶ ἀφῃρημένος, ὅσον ἦτο ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ Φιφή. Βέβαια, ὁ προϋπολογισμὸς ἑνὸς Κράτους δὲν εἶνε εὔκολον πρᾶγμα· ἀλλ' εἶνε, νομίζετε, εὐκολώτερον νἀγοράσῃ κανεὶς δῶρα δι' οἰκογένειαν τόσον πολυμελῆ, ὅταν ὡς μόνην περιουσίαν ἔχει ἑνδεκα δεκάρες καὶ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν φιλοδοξίαν νὰ τους εὐχαριστήσῃ ὅλους, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ Ἄπορα Παιδία; ... Πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας, ἡ Φιφὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν ἀπὸ κανένα, διότι, βλέπετε, ἐπρόκειτο περὶ ἐκπλήξεως, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ πρὸ τῆς ὥρας της.

Ἐν τούτοις ἡ Φιφὴ κατέστρωσε τὸν προϋπολογισμόν της, ἐμάζευσε τὰ λεπτά της, τὰ ἐφύλαξεν εἰς τὸ ἀγαπητόν της πουγγάκι, ἔγραψεν εἰς ἕνα χαρτὶ τὸν κατάλογον τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπεφάσισε νἀγοράσῃ,—διότι ἂν ἔξαφνα ἐλησμονοῦσε τίποτε, αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ φοβερὰς συνεπείας, — ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ τσέπες της ἦσαν ἀρκετὰ εὐρύχωρες διὰ νὰ περιλάβουν τὰ ψώνια, ἐφόρεσε πάλιν τὸ καπέλον της, καὶ ἐβγῆκεν ἔξω.

Ἡ Φιφὴ ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς ἕνα μεγάλο μαγαζεῖον, ποῦ ἐπωλοῦσαν σιδηρικά· καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν σκευῶν καὶ τῶν παντοειδῶν ἐργαλείων, ποῦ ὑψοῦντο γύρῳ-γύρῳ, ἐστάθη ἀπέναντι ἑνὸς ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε δύο-τρία βήματα εἰς προϋπάντησίν της.

— Ἔχετε μικροὺς χαλκάδες νικέλινους; ἠρώτησε.

— Γιατί πρᾶγμα, κοριτσάκι μου;

— Γιὰ νὰ κρεμάσω μιὰ βελουδένια ὡρολογοθήκη.

— Ἄ, ἐννοῶ, ἐννοῶ! ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος, γηραιὸς κύριος πολὺ ἀγαθός, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε ἡ Φιφὴ κάποτε εἰς τὸν περίπατον. Θὰ εἶνε γιὰ τὴν ὡραία ὡρολογοθήκη, ποῦ ἐκέντησες μονάχη σου, γιὰ νὰ την χαρίσῃς τοῦ μπαμπᾶ ἢ τῆς μαμμᾶς· ἔ;

— Μάλιστα, κύριε, τῆς μαμμᾶς, ἀπεκρίθη ἡ Φιφή, ἀνοίγουσα ἔκπληκτα μάτια καὶ ἀπροῦσα πολὺ πῶς ὁ γηραιὸς ἐκεῖνος κύριος ἤξευρε διὰ τὴν ὡρολογοθήκην, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις αὐτὴ εἶχε κεντήσῃ μὲ τόσην μυστικότητα!

Δὲν εἶπε τίποτε ὅμως, καὶ ἅμα ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην τὸν στιλπνὸν κρῖκον, «Τὸ δῶρον τῆς μαμμᾶς ἐτελείωσεν, ἐσυλλογίσθη· ἄλλο τώρα.»

Ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸ γειτονικὸν μαγαζεῖον, ὅπου ἐπωλοῦσαν ψιλικά. Ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἀγοραστάς, καὶ ἅμα ἦλθεν ἡ σειρά της, παρεκάλεσεν ἕνα μικρὸν ὑπάλληλον νὰ της δείξῃ κορδελίτσαν στενήν, μεταξωτήν, οὐρανί. Μετ' ὀλίγον, ἕνα κουτὶ κορδελίτσες διαφόρων χρωμάτων, ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν της.

Ἡ Φιφὴ ἐδιάλεξεν ἐκείνην ποῦ ἤθελε, καὶ ἠρώτησε,— μὲ κάπτειαν συστολήν, διότι ἐφοβεῖτο μή της ἀρνηθοῦν,— ἂν ἠμποροῦσαν νὰ της κόψουν ἕνα κομμάτι δέκα λεπτῶν.

— Ναί, ἂν ἔχῃς νὰ το πληρώσῃς! ἀπεκρίθη ἀρκετὰ ἀποτόμως ὁ μικρὸς ὑπάλληλος, δυσηρεστημένος ποὺ τον ἐνοχλοῦσαν διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα, ἐν ᾧ τόσοι ἄλλοι σπουδαῖοι πελάται ἐπερίμεναν ἀκόμη τὴν σειράν των.

— Πῶς; ἔχω! ἀπεκρίθη ἡ Φιφή, ἐλαφρωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν της, καὶ ἄφησεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μίαν δεκάραν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐπῆρε δύο ρούπια ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκείνην σχοινὶ κορδελίτσαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ στολίσῃ μίαν ὡραίαν πελοτίτσαν, ποῦ εἶχε κάμῃ διὰ τὴν γιαγιάν της.

Ἡ Φιφὴ ἐξῆλθε χοροπηδῶσα ἀπὸ τὴν χαράν της ποῦ ἔβλεπε τὰ πράγματα νὰ πηγαίνουν τόσον καλὰ καὶ ποῦ δὲν εἶχεν ἐξοδεύσῃ παρὰ εἴκοσι μόνον λεπτὰ διὰ δύο σπουδαιότατα δῶρα, τὰ ὁποῖα, ἂν δὲν ἐστοίχιζαν ἀκριβά, εἶχαν ἀπαιτήσῃ ὅμως πολλὴν σκέψιν καὶ πολὺν καιρόν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα : — Πόσο γάλα θέλεις, παιδί μου;
Τὸ παιδί: — Μισὸ φλυτζάνι ... μ' ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐπάνω!

Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ.

* * *

Ὁ Κουφοκεφαλάκης εἶδε ἐστὸν ὕπνο του ὅτι τοῦ ἔδωκαν ἕνα βάζο γλυκό, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἶχε κουτάλι νὰ το φάγῃ.

Τὴν ἄλλη βραδυά, ὅταν ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἐπῆρε μαζί του καὶ ἕνα κουτάλι, ἀλλά... δὲν εἶδε ἐστὸν ὕπνο του γλυκό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου.

* * *

Ὁ τριετὴς Ἀριστείδης κρατεῖ ἕνα κουτὶ λουκούμια, τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τὴν μητέρα του, ὁ δὲ θεῖός του ἀστειευόμενος τοῦ λέγει:

— Δόσε μου αὐτὸ τὸ κουτὶ νὰ το πάγω τοῦ Βάνια μου. Καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστείδης τὸν κυττάζει μὲς τὰ μάτια καὶ του λέγει μὲ μεγάλην σοβαρότητα:

— Ὅταν τὰ φάγω σοῦ το δίδω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοσταλγούσης Ἑλληνίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πέτρα Σκανδάλου, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ δημοσίᾳ, διότι δὲν ἠρκέσθης μόνον νὰ ἐγγραφῇς εἰς τὰ «Διηγήματά» του, ἀλλ' εἶχες καὶ τὴν καλωσύνην νὰ τῳ ἐγγράψῃς τρεῖς ἄλλους συνδρομητάς. Ναί, εἶδα εἰς τὸν τελευταῖον «Ρωμηδὲν πῶς ὁ κ. Σουρῆς ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν τῶν «Διηγημάτων». Καὶ μάλιστα, θὰ ἀναδημοσιεύσω ἐδῶ τοὺς στίχους του, διὰ νὰ τους ἰδοῦν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου:

Διηγήματα θὰ βγοῦνε τεχνικώτατα γραμμένα· ἐξαιρέτως τυπωμένα. [μένα
Τὰ συνέγραψεν ἐκεῖνο τὸ καλέμι τὸ γνωστὸ Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, καὶ θερμῶς τὰ συνι- [στῶ.

(Γ. Σουρῆς.)

Σοφὲ Σολομών (Ν. Δ. Μ.) εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον τοῦτο. Ἀλλ' εἰς τὰ ἀρχικά σου ἔγινε λάθος, καὶ ἀντὶ Μ. ἐτυπώθη Κ. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπὸν διὰ νὰ μὴ νομίσῃς ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλου.

Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου [ΕΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσεν ὑπερβολικά, ὅπως πάντοτε, ἀναμένω δὲ καὶ τὴν ἄλλην, ἡ ὁποία ἀπὸ τώρα ἐκίνησε τὴν περιέργειάν μου. Τί θὰ εἶνε ἀρά γε αὐταὶ αἱ σπουδαῖαι ἐρωτήσεις; Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ὀνόματός του δὲν σ' ἐξέπληξε, διότι τὸν εἶχες μαντεύσῃ πρὸ πολλοῦ, ὡς «παρακολουθοῦσα πᾶν ὅ,τι γράφει καὶ ἀποκτήσασα τὴν εἰδικότητα νὰ τον ἀναγνωρίζῃς, ὅσῳ πυκνὴν προσωπίδα καὶ ἂν μεταχειρισθῇ.» Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον.

Βέβαια, *Ἀγριοβιολέττα*, εἶνε σπουδαῖον ἐλάττωμα «νἀναθάλλῃ κανεὶς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ σήμερον.» Εἶνε ἀμέλεια καὶ ὀκνηρία συγχρόνως. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἀναγνωρίζῃς, θὰ το διορθώσῃς εὐκολώτατα, ἂν το ἔχῃς *πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν*. Κάθε φορὰν ποῦ θὰ βαρύνεσαι νὰ κάμνῃς κάτι τί, ἡ συνείδησίς σου θὰ σου λέγῃ: «Εἶδες; ὀλίγον ἔλειψε νὰ την πάθῃς πάλιν, καὶ νὰ φανῇ ἀμελὴς καὶ ὀκνηρά.» Καὶ θὰ το κάμνῃς ἀμέσως

Πενθοῦσα Καρδία, ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη τὴν 5 Φεβρουαρίου, τὸ δὲ νέον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου εἶχε πλέον ἐγκριθῇ καὶ δημοσιευθῇ, ὥστε δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ κάμω τίποτε. Τὸ διήγημά σου διὰ τὸν Διαγωνισμὸν ἐλήφθη καὶ ἔγινε δεκτόν. Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν νέαν μας φίλην.

Τὰς ἔχω ἐκείνας τὰς μικρὰς φωτογραφίας, *Μυστηριώδης Φύσις*, καρφωμένας ἐπάνω εἰς τὸ γράμμα σου. Ἀλλὰ ἔχει περάσῃ πολὺς καιρός, καὶ διὰ νὰ ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ γράμμα, πρέπει νὰ ψάχνω εἰς τοὺς σωροὺς ὁλόκληρον ἡμέραν! Εἶπα εἰς τὸν κ. Ξενόπουλον ὅτι εἰς τὸ Σχολεῖόν σας θέλουν νέους Διαλόγους του· ἀλλὰ φέτος, ἀπησχολημένος μὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν «Διηγημάτων» του, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ προφθάσῃ νὰ γράψῃ ἐγκαίρως. Ἔβγαλα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ μου ἔστειλες.

Ναῦτα τῆς Ναυαρχίδος, διεβίβασα τὰ δελτάριά σου, ἀλλὰ ἦσαν πεντάλεπτα, ἐν ᾧ ἦσαν διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ὥστε ἐπλήρωσα καὶ δέκα λεπτά. Τὸ νομίζεις σωστόν; Νὰ κάμνω τὸν κόπον νὰ τα διαβάζω, νὰ τα ἐπιγράφω, νὰ τα στέλλω εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, καὶ νὰ πληρόνω κηφὸν;... Λοιπόν, εἰς τὸ ἑξῆς — ἂς το ἀκούσουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, — ὅσα θέλουν νὰ διαβιβάσουν διὰ τοῦ Γραφείου μου δελτάριον πρὸς συνάδελφόν των, πρέπει μὲν νὰ γράφουν ἐπὶ δελταρίου πενταλέπτου, νὰ το συνοδεύουν ὅμως *πάντοτε* καὶ δι' ἑνὸς πενταλέπτου γραμματοσήμου, δι' ὁποιουδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ δελτάριον, εἴτε διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν εἴτε διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὸ γραμματόσημον νὰ ἦ μὴ το κολλοῦν ἐπάνω εἰς τὸ Δελτάριον, ἀλλὰ νὰ το ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολήν των. Πεντάλεπτα δελτάρια, μὴ συνοδευόμενα καὶ ὑπὸ πενταλέπτου γραμματοσήμου, καὶ διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν νὰ εἶνε, δὲν θὰ τα διαβιβάζω. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δὲν δύνανται νὰ στείλουν δελτάρια πρὸς μεταβίβασιν, διότι δὲν δέχεται ξένα τὸ ἐδῶ Ταχυδρομεῖον· δύνανται ὅμως νὰ προμηθευθοῦν δελτάρια ἑλληνικά.

Ἡ *Εὔχαρις*, ἐκ τῶν πρώτων συνδρομητριῶν τοῦ κ. Φαίδωνος, μοῦ γράφει: «Τί εὐάρεστος πάλιν ἔκπληξις ἡ φανέρωσις τοῦ κ. Φαίδωνος, ἡ δὲ ἀγγελία τῶν Διηγημάτων του ἄλλη χαρά! Καὶ θὰ τιμᾶται ὁ τόμος μόνον 3 φράγκα; Πολὺ φθηνά, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἔχῃ καὶ τὴν εἰκόνα του. Ἐγώ, καὶ μόνον ἡ εἰκών του νὰ ἦτο, θὰ ἔδιδα 3 φράγκα διὰ νὰ γνωρίσω τὸν ἀγαπητὸν συνεργάτην σου.» Κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἀφ' οὗ ἀγαπῶνται τόσον πολὺ καὶ οἱ συνεργάται μου!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαρσάλην* (Σ. Χ. αὐτό, διότι τὰ γαλλικὰ δὲν εἶνε δεκτά·) *Πολίχνην Νάξου* (Δ. Π.· ἐγκρίνω τὸ πρῶτον·) *Μικρὰν Ἀνθοδέσμην* (Ο. Ν. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Σεγὴν τοῦ Δάσους* (Τ. Ν. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (Φ.Φ. τὸ μόνον ἐλεύθερον·) *Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ* (Β. Π. ἐκλέγω τὸ πρῶτον· τὸ γράμμα σας μοῦ ὑπερήρεσε·) *Κρᾶθιν* (Ν.Π.) *Μπούρμπουλαν* (αὐτὸ δὲν τὸν νέον συνδρομητὴν Κ.Α.) *Μικρὰν Γαλαζιανὴν* (Σ.Σ. ἡ ἐπιστολή σου λαμπρὰ καὶ γράφε μου χωρὶς νὰ σε μέλῃ διὰ λάθη· γράφων συνειθίζει κανείς·) καὶ *Κῦρον Σμιθ* (Κ.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: Ἡ *Μαργαριτοφόρος* ἀσπάζεται τὴν *Χιακὴν Μαραρίταν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασε τὰς ἑορτάς· τὴν ἀσπάζεται ἐπίσης καὶ ἡ *Μυστηριώδης Φύσις*· — τὸ *Φύρδην-Μίγδην* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*· — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* πληροφορεῖ τὸν *Στέφανον Δάφνης* ὅτι τἀρχικά του εἶνε Δ. Γ. Μ. καὶ ὅτε διαμένει ἐν Κωνσταντινουπόλει· — τὸ *Μανταρίνι τῆς Λίου* συγχαίρει τὸν *Χιακὸν Ὀρίλοντα*, διότι εἶνε ἄριστος ποδηλάτης· — ἡ *Μικρὰ Γαλαζιανὴ* ἀσπάζεται τὴν *Χιακὴν Μαραρίταν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί τῆς ἀρέσουν τόσον οἱ μαραρῖται· — ἡ *Ναυσικὰ Δαμάσκου* εὐχαριστεῖ τὸν *Κεραυνοβόλον Δία* διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς του· — ἡ *Χαλκιδαϊκὴ Νύξ* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*· — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Κατσαρομάλλως*· — τὸ *Ἄστρο Ποντικάκι* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Παρδαλοῦ Γάτου* (μὰ δὲν τον φοβᾶται;)— ἡ *Πιπίτσα Ἀθανασάδου* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Δενδροστοιχίας Ἀθηνῶν*· — ὁ *Βάδεν Πάουελλ* ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Πῶς-με-λέτε*, *Ἔνδοξον Σοῦλι* καὶ *Τοῦν Γ. Δομίρη*· — ἡ *Συνηφώδης Ἡμέρα* ἀσπάζεται τὸν *Στέφανον Δάφνης*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*, *Φύρδην Μίγδην* καὶ *Τσούχτραν*· — ὁ *Ταυρομάχος* μὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος*, *Βοσκοπούλαν τῆς Δίρφης* καὶ *Ἐθνικὸν Ἔμβλημα* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸν *Μαγικὸν Καθρέπτην*, *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*, *Ἀετὸν τῆς Δίρφης*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Ζοφερὸν Νέφος* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ νέον ψευδώνυμον·) — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Εὔθυμον Ναύτην*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*· — ἡ *Βλαχοπούλα* μὲ τὴν *Ἀφροστεφανωμένην Θάλασσαν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα*· — ὁ *Αὐθέντης τοῦ Μωρέως* μὲ τὸ *Κόκκινο Σκουφάκι* καὶ *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*· — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Πλησιαρᾶ Σελήνην* (διὰ νἀνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· ἡ *Τριανμία* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα*· — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Περίλυπον Ὀφραγκὴν* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*· — ἡ *Ἀγριοτριανταφυλλιὰ* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*· — τὸ *Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ* μὲ τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*· — ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ἀφροστεφανωμένην Θάλασσαν*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*· — τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Σιναχωμένον Ποντικόν*· — ὁ *Σιναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον* καὶ *Κεράσι*· — ἡ *Ἀργυρᾶ Συρίκτρα* μὲ τὸν *Φίλαγγλον Ἕλληνα*, *Ξανθὰ Ναυτόπουλα* καὶ *Μικρὰν Ἰατρισσαν*· — ὁ *Τῖδε τοῦ Οὐρανοῦ* μὲ τὴν *Λιονοοκεπῆ Δίρφην*· — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὸν *Βρυχώμενον Λέοντα* (παλαιὸν φίλον ἀπὸ τὸν Βῶλον·) — ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Βίγλαν* καὶ *Ἐθνικὸν Ἔμβλημα*· — ἡ *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Περιστεράν*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀτομονῆς* μὲ τὴν *Λιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν* καὶ *Παιδικὴν Χαράν*· — ἡ *Κοκκινομανδολοφόρος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Μενεξεδένιαν*· — ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Ψάναν Δούλαν*, *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης* καὶ *Βάδεν Πάουελλ*· — τὸ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* μὲ τὸν *Νεαρὸν Μουσικὸν* καὶ *Θαλασσοπούλαν*· — ἡ *Καυκασία* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*· — ὁ *Λέων τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸν *Τάνταλον*· — τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τοὺς *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* καὶ *Περίλυπον Ὀφραγκὴν*· — τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Πειραϊκὴν Αὔραν* καὶ *Ναυτόπαιδα*· — ἡ *Ἀργαία Σπάρτη* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*, *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* καὶ *Μελαλχολικὴν Σελήνολάτρειαν*· — ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Κρητικὸν Κάστανον* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ὁ *Σφριαρὸς Ὁρίζων* μὲ τὸν *Σιροκολεβάντεν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Μοῦσαν τοῦ Χορεῦ*· — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ἀφροστεφανωμένην Θάλασσαν*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης*· — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ξεντευμένον Σιτωπέα* καὶ *Ἀδηροποταμίτην*· — ὁ *Φάρος τῆς Μυκόνου* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας*, *Ἀργυρόκρασσον Νέφος* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μαργαριτοφόρον* (πολὺ σωστά· ἅταν εἶνε μαθήματα, δὲν ἔχει κανεὶς καιρὸν διὰ διασκεδάσεις· καιρὸς παντὶ πράγματι·) *Αὔραν τοῦ Ἀρίονος* (εὖγε· σὲ συγχαίρω διὰ τὴν φροντίδα ὑπὲρ τοῦ ἀπόρου παιδίου·)

Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι, διότι δὲν ἔχω ἰδικόν μου βιβλιοδέτην·) *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἰς τὸ χέρι των εἶνε νὰ τους μιμηθοῦν·) *Κυκλαδίτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ τόσῳ καθαρογραμμένην ἐπιστολήν· μία ἀνακούφισις τῶν κουρασμένων ὀφθαλμῶν μου εἶνε πάντοτε τὸ γραψιματάκι σου·) *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* (σὲ συνελυπήθην διὰ μιᾶς φίλης μου καὶ σὲ συλλυποῦμαι πάλιν διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστης· διὰ ποίαν *εἰκόνα* ὁμιλεῖς; δὲν ἔλαβα καμμίαν εἰκόνα σου·) *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας, Φύρδην-Μίγδην* (τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ μου ἐκφράσῃ ἀρκούντως τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὰ τελευταῖα φυλλάδια, «παρὰ μὲ πολλὰς εὐχαριστήσεις καὶ πολλὰ φιλιά·») *Ψάναν Λούλαν* (ὁ Ἀνανίας ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν σου καὶ δὲν ἔγινε μασκαρᾶς, διὰ νὰ μὴ κρυώσῃ... εἰς τὴν ἐπιστολήν σου εὗρον 6 λεπτῶν γραμματόσημα· διατί τὰ εἶχες;) *Σκληρὸν Βράχον* (παρόμοιον Π. Πνεῦμα ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε· ὁ «Θρυμμάτιος Ὀρεγόκας» θὰ σοῦ ἄρεσῃ ὅσον καὶ ἡ «Ἀφίγξ τῶν Πάγων» ἄφισε νὰ ἰδῇς τί γίνεται παρακάτω, ὅταν παρουσιάζεται ὁ Ἑλλών, ὁ Πατέρ, ὁ Ἀλφανὶζ κτλ. κτλ.) *Θαλασσινὸν Ζωγράφον* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Ἑλληνα Σημαιοφόρον* (βραβεῖον ἐστάλη·) *Δεψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (χαίρω ποὺ σοῦ ἤρεσαν τὰ πρῶτα φυλλάδια·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (εἶδες τί καλὸ καὶ ἔξυπνο κορίτσι;) *Ὑπερήφανον Λέοντα* (νὰ μὴ χάνῃς ποτὲ τὴν ὑπομονήν σου· σιγὰ-σιγὰ γίνονται θλα·) *Αὐθέντην τοῦ Μωρέως* (πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ὀφείλουν νὰ μου γράψουν ἰδιοχείρως·) *Λοξίαν* (τὸ νέον ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς, ἀνήκει εἰς μίαν φίλην μου· ὥστε περιμένω ἄλλο·) *Ξανθὴν Βοώπιδα* (τὸ ἔστειλα·) *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Ματαρίνι τῆς Χίου, Λεώτην Σουλιώτην* (εἰπὲ εἰς τὴν νέαν μου φίλην ὅτι κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράψῃ·) *Κρητικὸν Κάσταυρον* (τρία μόνον; προσπάθησε φέτος νὰ πάρῃς περισσότερα·) *Θεόδωρον Π. Τρικογλίδην* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σοῦ (στειλα τὸ Δῶρον σου·) *Μέλλουσαν Καλόφραν* τὸ σχέδιον καλόν, καὶ νὰ το θέσετε εἰς ἐνέργειαν·) *Ταυρομάχον* (κ' ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ διὰ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς ποῦ ἔπῆρες· τὸ σπίτι σας εἶνε πολὺ φιλόμουσον, ἀφ' οὗ καθένας ἔχει καὶ τὰ περιοδικά του·) *Βάδεν Πάουελ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἱστορίαν· ἐνδιαφέρει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν· ἀλλέως δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃς· ἐνόησες καὶ σύ;) *Μαρίαν Κόδρου* (μὲ τὸ ὄνομα Μ. Μυστικὰ δὲν ἐπιτρέπεται· πρέπει νὰ πάρῃς ψευδώνυμον·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρτοπολέμου· βέβαια δὲν θὰ ἐκατάλαβες ὁ Ἀστροποταμίστης ἀπὸ ποῦ ἤρχετο ἡ φωνή, ἀφ' οὗ ἐκύτταζεν ἄλλοῦ· εἰδεμὴ ἀδύνατον νὰ μὴ ἤκουσε τὸ ψευδώνυμόν του... τὴν ξέρω δὰ τή φωνίτσα σου..) *Εὐγενῆ Καρδίαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὰ ἄνθη· εἶναι τρόντι εὐγενὴς καρδία!) *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* (παρομοίως·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας, Ἡσυμερινὸν τοῦ Κόσμου* (ἂν εἰς τὴν πρότασιν τῆς Ἀσκήσεως ἐζητεῖτο ζῶον, πῶς ἀντὶ «Κάμηλος» εἰμπορεῖ νὰ γράψῃς «καθήκον»; βέβαια ἡ Πυραμὶς θὰ ἐγίνετο, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο ἡ ζητουμένη· ὅταν ὅμως δὲν ὁρίζεται τὸ ζητούμενον, ἡ λύσις καὶ αὐτὸ εἶνε ὀρθή·) *Διοπτροφοροῦσαν* (ὡς βλέπεις, πολὺ εὐχαρίστως·) *Ἀνυπόμονον Καρδίαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν· ἡ Πίσσα μου ἀντασπάζεται τὴν Πίσσαν σου·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν δευτέραν ἀνεψιάν τοῦ κ. Βῶρκε·) *Ἄστρο Ἀρκάκι* (ὄχι, κανὲν τετράδιόν σου δὲν ἐρρίφθη ποτὲ εἰς τὸ καλάθι· ὅλα ἦσαν εὐπρεπῆ καὶ ὡραῖα·) *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* (δὲν πειράζει! τόσῳ τὸ καλλίτερον!) *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, (ποῦ τὸ σπαθί της θριαμβεύει·) *Κωνσταντῖνον Σ. Ρεπετᾶν* (μὲ κατενθουσίασεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή· ἀλλὰ κύτταξε μὴ μάφίσῃς μὲ τὴν γλῶσσα· νὰ μου γράφῃς καὶ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον·) *Παγκόσμιον Ἔκθεσιν* (τὰ ἔλαβα·) *Ἰτέαν* (εὐχαριστῶ· ἀναμένω καὶ τὴν ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν·) *Συνεφώδη Ἡμέραν* (πῶς ἐπῆγαν λοιπὸν τὰ καρναβάλια;) *Ἔνδοξον Ψαριανὴν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Φεβρουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀγοράζω γραμματόσημα Κρητικά. — *Ἐλευθέριος Δ. Χατζηκωνσταντῆς, Σῦρος.* (Α. 15)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

57. Λεξίγριφος.

Μία μόνη, ὁποια θέλεις
Μ' ἕνα φθόγγο μουσικό,
Κάνουν κάτι, ποῦ θὰ εὕρῃς
Σὲ κεφάλι .... γνωστικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσινοῦ Ζωγράφου.

58. Συλλαβόγριφος.

Διὰ τὸν σχηματισμόν μου, δύο γράμματα λαμβάνεις.

Ὅσο μέχεις ζῇς, ὑπάρχεις· κι' ἂν σάφισῃ θὰ πεθάνῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι.

59. Τονόγριφος.

Εἰς τὸν πόλεμον σφυρίζω, ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς.
Κ' ἕνα ποταμὸν θὰ κάμῃς ἂν μὲ παροξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεπαλέμου.

60. Ρόμβος.

M
P ★ ★
M ★ ★ ★ ★
★ ★ ★
★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος.

61. Γωνία.

\+ ★ ★ ★ ★ =Ἀντικείμενον ἱερόν.
★ + ★ ★ ★ =Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
★ ★ + ★ ★ =Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
★ + ★ ★ ★ =Στρατηγὸς ἀρχαῖος.
\+ ★ ★ ★ ★ =Μέλος τοῦ σώματος.

Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν ἀρχαῖον θεόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰνοῦς.

62—66. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πόντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Δύσις, μῖσος, φάσια, σέλος, Πάρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιμένος τῆς Πόλου.

67—68. Μεταμορφώσεις.

1.— *Ἄρτος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Ρῆνος.*
2.— Ὁ *Κίμων* διὰ 12 » νὰ γίνῃ *Ἄρατος*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Νέφους.

69. Ἀστεῖον Παράγραμμα.

Ὁ τόνος τῶν ἰδόντων εἶνε ὀξύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνιωπάκι.

70. Φωνηεντόλειπον.

φλς - ποτς - σκπ - κρτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δίγειος

71. Γρῖφος.

οι οι οι
οι οι οι 4 δεῦτε ράφι σεῖς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Νέφους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52, 53-54.

623. Ἄσπρον - Ἄστρον. - **624.** Μέλισσα.

625.
Α
ΕΙΣ
ΕΙΣΑΙ
ΑΙΣΩΠΟΣ
ΣΑΠΩΝ
ΙΟΝ
Σ

626.
Α Μ Ν Ο Σ
Ρ Α Χ Ι Σ
Χ Α Ρ Ι Σ
Ι Ω Ν Α Σ
Α
Α Α Ρ Ω Ν
Μ Η Κ Ω Ν
Ο Ρ Ν Ι Θ Σ
Σ Ο Υ Σ Α

627. Ἔγωγε. — **628.** Ἀφαιρουμένων πέντε πυρείων, τὸ σχῆμα γίνεται:

[⊏ (15.) — **629** — **631.** 1. Ὅτι καὶ ἡ σακκούλα καὶ τὸ ὡρολόγι ἔχουν λεπτά. 2. Τὸ μετάξι. 3. Τὸ ὡρολόγιον (ὁρῶ λόγιον.) — **632.** ΑΡΕΙΟΣ (Ἀσπάλαξ, Ρίον, Εὔμαιος, Ἴον, Ὅρασις, Σμίλη.) — **633.** Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω. — **634.** Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.

635. Πλίνθος - Πλίνιος. — **636.** Αἴνιγμα-αἴμα.

638.
ΑΡΙΣ
ΑΥΡΙΩΝ
ΣΟΛΟΗΩΝ
ΠΥΡΑΛΙΣ
ΦΟΙΝΙΚΕ
ΕΡΜΙΟΝΗ
ΠΑΡΑΛΙΑ

637. ΜΥΣ (ΣΥΜφορὰν)
ΥΠΟ (Ο ΠΥθαγόρας)
ΣΟΣ (οὐδεὶΣ Ὅστις)

639.
Α
Ι Β
Θ Α
Ρ Ι Ο Ν
Α Α

640.
α
τος να
ης κος
μος μος
σις χα
δις ος
μη

[Δνά, νάκος, κόσμος, Μόσχα, χάος, ὀσμή, μηδεὶς, σεισμός, Μωσῆς, ἱστός, τόσα]. — **641.** Πρὸ πεινάσῃ μαγειρεύει ὅποιος εἶνε γνωστικός. — **642—646.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ τ σχηματίζονται: *ἐντός, λιτός, ἁμαρτία, ἄρτος, ἀστός.* Τῇ προσθήκῃ δὲ τοῦ *ὅλος* εἰς τὰ ἀντολλαχθέντα γράμματα, σχηματίζονται: *θόλος, πῖλος, χόλος, βόλος, δόλος.* — **647.** Ἀπέχει Πλάταια Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα. — **648.** Φοβοῦ τὸν Θεόν.

Ἐκδίδονται προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΩΝΤΑΙ: *Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 3.*
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 3.

Δήλωσις: Ἡ ἔκδοσις θὰ εἶνε περιωρισμένη. Θὰ τυπωθοῦν τόσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου τὸ βραδύτερον. Ἕκαστον ἀντίτυπον θὰ φέρῃ αὔξοντα ἀριθμὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συνδρομητοῦ δι' ὃν εἶνε προωρισμένον.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ: *Κον Γρηγόριον Ξενόπουλον, Γραφεῖα Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.*

«ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ θὰ βγοῦνε τεχνικώτατα γραμμένα· ἐξαιρέτως τυπωμένα. [μενα Τὰ συνέγραψεν ἐκεῖνο τὸ καλέμι τὸ γνωστὸ Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, καὶ θερμῶς τὰ συνιστῶ.»
(Γ. ΣΟΥΡΗΣ)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.